

BÍLÁ VRÁNA
K ČERNÝM SEDÁ

VRANÍ STROM

BEN CHEETHAM

přeložila Alžběta Kalinová

VRANÍ
STROM

The Crow Tree
© 2024 by Ben Cheetham
All Rights Reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Kalinová, 2025
Cover © M.Y. Cover Design, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5875-3 (pdf)

BEN CHEETHAM

VRANÍ STROM

přeložila Alžběta Kalinová

FØBØS

*Svrbí mě prst – dozajista,
něco zlého se k nám chystá.*

DRUHÁ ČARODĚJNICE – WILLIAM SHAKESPEARE,
MACBETH, PŘEKLAD MARTIN HILSKÝ

Temný původ dětských říkanek,“ napsala Lily do notebooku. Pak si odfrkla a nepřítomně se zadívala na prázdnou obrazovku. Proč by se měla zabývat původem dětských říkanek? K čemu je vědět, že říkanka „Mary, Mary, Quite Contrary“ je ve skutečnosti o královně Marii I., která nechávala upalovat protestantské ženy na hranicích? Nebo že podle jednoho upjatého profesora pojednává básnička „Jack and Jill“ o králi Ludvíku XVI. a jeho ženě Marii Antoinettě a jejich pochodu ke gilotině? Nic z toho jí přece po škole práci nesežene.

Sjela na stránce o kus níž k obrázku růžolící ženy v nařaseném kloboučku uvězněné v chlívku. Skrz otvory ve dveřích natahovala ruce k místu, kde seděl muž v černém obleku a žluté vestičce s rozhněvaným pohledem v očích.

Lily přečetla nahlas popisek nad obrázkem. „Peterova žena.“

Vtom se zespoda ozvala hudba. Lily svraštila obočí, vstala z postele a vyšla na chodbu. Domem se rozléhalo drnkání na kytaru doprovázené chraplavým zpěvem. Tuhle písničku dobře znala. Rodiče na ni spolu tančili o každém výročí. Nebo aspoň dřív to tak dělávali.

Lily zamířila po schodech dolů – po špičkách, přestože hudba hrála dost nahlas na to, aby ji nikdo neslyšel. Zastavila se na schodu, kde se zábradlí setkávalo se stropem v přízemí. Za pootevřenými dveřmi zahlédla otce. Seděl zhroucený v křesle. V jedné

ruce držel skleničku na whisky, v druhé láhev. Lily se zamračila. Láhev byla skoro prázdná.

Na loketní opěrice křesla stála zarámovaná fotka, z níž hledělo jeho mladší a výrazně štíhlejší já, a sice po boku půvabné nevěsty v bílých krajkových šatech se spadlými ramínky. *Peter & Hazel, 13. 7. 2006*, psalo se ozdobným fontem pod snímkem. To datum Lily dobře znala. V ten den slavila narozeniny.

Novomanželé stáli s hlavami u sebe a dotýkali se spánky. Peterovy krátké plavé vlasy kontrastovaly s Hazelinými dlouhými černými lokny. Díky podpatkům vypadala skoro stejně vysoká jako Peter. Její štíhlé tělo jemně objímala dlouhá průhledná vlečka až na zem. Měla porcelánovou pleť a tmavé, široko od sebe posazené oči – skoro jako by vypadla z nějakého tudorovského portrétu. Ženich se usmíval jako příslovečný měsíček na hnoji. Lily si nedokázala vybavit, kdy naposledy se otec takhle usmíval.

Peter zvedl sklenku ke rtům, oči přivřeně tak, že vypadaly jako dvě zlověstné šterbiny. Lily se sevřel žaludek. Skoro slyšela myšlenky, co mu běží hlavou. Myšlenky jedovatější než alkohol, který do sebe lil.

Tiše vytáhla telefon a napsala mámě zprávu. „Táta už zase pije.“

Rázem hudba ustala. Když Lily zvedla oči, setkala se s tímtéž opálově modrým pohledem, kterým na svět pohlížela i ona. Otec a dcera se navzájem nejistě měřili, skoro jako by si byli cizí. Pak Peter našpulil rty do podivného hořkosladkého úsměvu a mávl na ni, aby šla dál.

Sestoupila trochu nervózním krokem k obývacímu a zastavila se ve dveřích.

„Tady je tátova malá princezna,“ řekl Peter. Ta slova se opile slévala jedno v druhé.

Lily přelétl po tváři stín podrážděnosti. Peter dobře věděl, jak moc nesnáší, když jí tak říká. Zřejmě byl však příliš opilý, aby si všiml kamenného výrazu, který u ní to oslovení vyvolalo.

Znatelně zaváhala a teprve potom popošla blíž. Tentokrát se mu dotčeně zalesklo v očích. Na tváři měl ale dál přišpendlený úsměv. Natáhl ruku a přejel jí palcem po kloubech ruky. „Vzpomínáš, jak jsem tohle dělával, když jsi nemohla spát?“

Lily přikývla. Bývaly doby, kdy noc co noc sedával u její postele a hrál jí na klouby prstů jako na piano tak dlouho, jak jen bylo třeba. Někdy minuty, někdy hodiny. Jenom proto, aby ji ukolébal do spánku.

„Máma byla proti,“ pokračoval. „Říkávala, že si na sebe pletu bič. Ale mně to nevadilo. Vlastně jsem byl smutný, když jsi už zvládala usínat sama, opravdu.“

Peter si povzdechl, jako by ho ten smutek doopravdy nikdy nepřešel. Lily nejistě přešlápla z nohy na nohu a dívala se, jak ji palcem nepřestává hladit.

Vtom Peterovi úsměv z tváře vyprchal. Stiskl dceři ruku a přitáhl si ji blíž. „Víš, že bych ti nikdy neublížil, že ano, Lily?“

Jakmile jí stoupl do nosu jeho alkoholový dech, ušklíbla se. Nepřesvědčivě přikývla.

Peter si ukázal skleničkou na prsa tak, že se trochu whisky přelilo přes okraj. „Já nejsem zlej člověk.“

Očima jako by Lily prosil, ať s ním souhlasí. Lily zamrkala a uhnula pohledem stranou.

Peter si opět z hloubi duše povzdechl, pustil ji a sáhl po láhvi. Dolil si skleničku, obrátil její obsah do sebe, zaklonil hlavu, pomalu zavřel skelné oči a začal si něco tichounce prozpěvovat.

Lily se k němu naklonila, aby zachytila, co si zpívá. Do obličje jí sklouzl pramen vlasů.

„Peterova žena z domova utekla, prý že se chtěla podívat do pekla. Zavřel ji do chlíva, zacvakl petlici, aby jí soudcové nepřříkli hranici.“

Lily vytřeštila velké modré oči. Tu hnusnou říkanku dosud nikdy neslyšela, a teď na ni narazila hned dvakrát během několika

minut. Zvláštní náhoda, nebo to má nějaké jiné vysvětlení? Že by táta poslouchal za dveřmi? Vzhledem k jeho chování v poslední době by se tomu vlastně ani moc nedivila. Jak si ten popěvek pořád opakoval, Lily vytanul na mysli znepokojivý obraz mámy uvězněné ve špinavém chlívě, kde ji stráží manžel.

Peter nečekaně otevřel oči a Lily uskočila. Otec se na ni zadíval zmateným pohledem, zornice rozšířené, načež se znovu usmál jako předtím. „Tady je tátova malá princezna,“ vydechl, jako by spolu ještě nemluvili.

Lily s obavami sledovala, jak se pokouší vsedě narovnat. Posledních pár měsíců pil tak moc, že to na něm bylo opravdu vidět. Oční bělmo měl zažloutlé, jako by trpěl žloutenkou, a po nose i tvářích se mu táhla spletitá síť červených žilek.

Najednou dostala velmi silný pocit, že tenhle muž není její otec. Že je to nějaký vetřelec, že táta – ten, jehož zbožňovala – byl unesen a tohohle paranoidního alkoholika nastrčili místo něj.

„Promiň, Lily,“ povzdychl si zoufale, jako by jí četl myšlenky. „Vím, že poslední dobou nejsem úplně ve své kůži,“ dodal a začal se škrábat na jednom místě ve vlasech, jako by se snažil vykroutit si klíště. „Jenže mě pořád přepadají ty myšlenky.“

Lily se cítila nucena položit zjevnou otázku. „Jaký myšlenky?“

„Zlý myšlenky. Ty...“ Peterovi se zlomil hlas studem. „Ty nejhorší, jaký si umíš představit.“

Nebyla si jistá, zda touží slyšet víc. Přála si jenom, aby bylo všechno zase jako dřív. Jako předtím, než otec začal pít.

„Proč se pořád cejtím takhle?“ vyhrkl Peter se zmateným, ztraceným pohledem v očích.

„Možná...“ Lily se kousla do rtu, aby si dodala odvahy pokračovat. „Možná by pomohlo, kdybys přestal pít.“

„Přestat pít?“ zopakoval Peter, jako by nic absurdnějšího v životě neslyšel, a poklepal prsty na láhev whisky. „Na tohle jediný se můžu spolehnout, když přijde na věc.“

„To není pravda, tati. Můžeš se spolehnout na mě.“

„Můžu?“ zapochoyboval Peter a změřil si Lily kalným pohledem.
„Cos dělala na těch schodech?“

„Já...“ Lily zaváhala a provinile zamrkala.

„Psala jsi mámě,“ dořekl místo ní Peter a stáhl rty do takového zvláštního úsměvu. Vlastně vypadal, jako by se měl každou chvíli rozplakat. „Nic si z toho nedělej, Lily. Nemůžeš za to. Takovej je prostě život. Nakonec tě všichni zklamou.“

Lily svařila tvář jako kus papíru.

Peter k ní natáhl ruku, aby vyhladil ty vrásky na čele, ale pak si to rozmyslel. „Co to se mnou, sakra, je? Takhle bych s tebou neměl mluvit,“ uvědomil si a zavrtěl hlavou. „Tohle nejsem já. Takový přece nejsem.“ Jako by chtěl dokázat, že to myslí vážně, popadl láhev whisky a chystal se ji vylít na koberec. Ale ještě než z hrdla ukápala první kapka, zase ji narovnal a zbídačeně se na ni zadíval. „Směšný, jak bereme všechno za samozřejmost, dokud to nezmizí,“ prohodil tónem, který prozrazoval, že mu to směšné rozhodně nepřijde. „Chci jen zpátky to, co jsme měli. Chci, abysme zas byli šťastná rodina. Ale...“ Zničehonic se zarazil. Ve dveřích zacinkaly klíče.

„Haló?“ ozval se ustaraný hlas. „Lily?“

„Tady, mami.“

Z chodby se ozvalo spěšné klapání podpatků a vzápětí se ve dveřích obýváku zjevila Hazel. Když spatřila svou dceru, na lesklých rtech se jí rozhostil úsměv plný úlevy. Nicméně jakmile sjela pohledem k manželovi, hned ji přešel.

Peter podezíravě zamžoural na její podpatky a upnutý kostým. „Že ti to ale *sluší*,“ procedil vyčítavým hlasem. „Kdes byla, že ses takhle vyfintila?“

Hazel si povzdechla jako člověk, který ví, že ať odpoví cokoli, vzbudí tím jen a jen hněv. „Nemůžeme si tohle odpustit, Petere? Měla jsem dlouhý den. Jsem unavená. Chci si akorát...“

„Mně je putna, co ty chceš!“ skočil jí do řeči. „Já chci vědět, kdes byla. Už je skoro osm. V práci jsi měla dávno padla.“

„Říkala jsem ti, že dnes se tam nejspíš zdržím.“

Peter se zamračil, jako by se usilovně přehraboval vzpomínkami. „Ne, tos teda neříkala.“

„Ale *říkala*.“ Hazel pohodila hřívou havraních vlasů a rázným krokem se k němu vydala, aby mu sebrala láhev whisky. „Kvůli tomuhle si nepamatuješ ani slovo.“

Peter se zatvářil jako trucovité dítě a honem po láhvi sáhl. Hazel ji však zvedla mimo jeho dosah. Peter se pokusil vstát, ale nakonec se jen znovu skácel do křesla, jako by se na víc nezmohl.

Hazel na něj klidně shlížela se směsí lítosti a zoufalství v očích. Pak se otočila k Lily. „Jedla jsi něco?“

Ale než Lily stačila odpovědět, Peter se rozeřval: „Neopovažuj se ke mně odvracet zády!“

S tím popadl Hazel za zápěstí a hrubým trhnutím ji otočil zátky k sobě. Hazel bolestně stáhla tvář.

„Pust' ji,“ vyhrkla Lily.

Peter dceru probodl vzteklým pohledem. „Tobě do toho nic není. Jdi do svého pokoje!“

Lily zůstala na místě a těkala pohledem z mámy na tátu.

Hazel se povzbudivě usmála, volnou rukou ji vzala za rameno a pootočila ji směrem ke dveřím. „Klidně běž. Udělej, co táta chce.“

Lily se pomalu odšourala ke schodům. V polovině cesty se zastavila a ohlédla se. Máma na ni mávla rukou, ať neotálí, a zavřela dveře. Lily za ní zírala, jako by se snažila očima provrtat do dveří díru.

„Chci vědět, kdes byla!“ zařval Peter.

Lily vystřelila jako vyplašený zajíc a utíkala do svého pokoje. Zdola se dál ozýval křik. Skočila na postel a zacpala si uši polštářem. Ve spáncích jí naléhavě pulzovalo. Proč to táta dělá? Proč všechno ničí?

Vtom se dům otřásl hlasitou ránou, jako by spadlo něco hodně těžkého.

„Mami!“ vypískla Lily a vyskočila na nohy.

Když vyběhla z pokoje, dům se otřásl znovu. Zastavila se v půli schodiště. Obývací pokoj jako by střežil zátaras ticha. Lily se ani nehnula. Stěží dýchala, když se dveře otevřely.

Vždyť víš, kde jsem byla,“ hlesla Hazel prosebně. Rozechvěl se jí hlas. „Prosím tě, Petere, nedělej to. Mysli na Lily. Uvědom si, jaký má na ni tohle vliv.“

Peter se vztekle ušklíbl. „Na tos možná měla myslet sama, než jsi nám tohle udělala.“

Hazel zoufale rozhodila rukama. „Co jsem udělala? Co přesně jsem vám podle tebe měla udělat?“

„Nehraj přede mnou nevinátka, Hazel. Já tě s ním viděl,“ zasýčel Peter s tak nenávistným výrazem, že ho skoro nepoznávala. „Smála ses a chytalas ho za ruku!“

Nechápavě zavrtěla hlavou. „Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíš.“

Peter si odfrkl, jako by chtěl říct: *No jasně*. „Jak dlouho už to trvá?“

„Nic netrvá!“ vyhrkla Hazel a zajela si rukou do vlasů, jako by si je chtěla vyškubat. „Nemám žádný poměr,“ zdůraznila a zamávala láhví whisky Peterovi před očima. „Tohle ti rozkládá mozek. Už jsi z toho paranoidní.“

Peter se vyškrábal na nohy a vyprskl: „Přestaň si se mnou zahrávat! Tak kdo to je? Jak se jmenuje?“

Couvla před ním. „Co ti mám říct? Jak tě mám přesvědčit, že se pleteš?“

Peter vypouklil krví podlité oči a začal ji zasypávat hromadou dalších otázek. „Kde se scházíte? Chodí i sem? Dělalí jste to v naší posteli?“

To už se Hazel neudržela. „Tak fajn, dostals mě! Jasně, dělali jsme to i v naší posteli! Dělalí jsme to všude a na všechny způsoby, který si dokážeš představit! Tos chtěl slyšet? Spokojenej?“

Peter se zapotácel, ústa dokořán. Po chvíli zmateného ticha zamumlal: „Ty... ty ho miluješ?“

Hazel zaklonila hlavu a tiše vydechla. Pak se mu zadívala přímo do očí. „Bože, ty jsi takový idiot.“ Tu urážku prostupoval spíš smutek než hněv. „Miluju tebe, Petere, ale...“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvalu. „Ale takhle už nemůžu dál. Chci se rozvést.“

„Chceš se rozvést?“ zopakoval Peter pomalu, jako by dešifroval tajný kód. „Ty mě opouštíš?“

„Dělám jen to, co musím,“ procedila nemilosrdně věcně. „Tohle jde za tebou, Petere, ne za mnou. Ať už se s tebou děje cokoli, nedopustím, aby tomu Lily zůstávala vystavená.“

Peter si přitiskl prsty ke spánkům, jako by ho najednou šíleně rozbolela hlava. „Nemůžu si pomoci,“ zajíkl se. „Kriste, proč to nepřestane?“ zaúpěl a probodl Hazel usazeným prosebným pohledem. „Ať to skončí.“

Hazel si smutně povzdechla. „Říkám ti pravdu, Petere. Nevím, co jiného můžu udělat.“

Následovala chvíle ticha. A pak, jako by Petera právě něco osvítilo, vyhrkl: „Ukaž mi telefon.“

Zamračila se. „Proč?“

„Pořád do něj něco tůkáš. Chci vědět, s kým si to píšeš,“ prohlásil Peter a natáhl ruku. „Dej ho sem.“

„Ne,“ odtušila Hazel rozhodně.

Stáli proti sobě jako dva protivníci při souboji. Potom, jako by zaslechl pomyslný gong, se po ní vrhl. Jednou rukou ji přitlačil ke dveřím a druhou jí začal prohledávat kapsy.

Hazel ho praštila láhví whisky do břicha. Peter sykl a zavrával.

Hned nato ale triumfálně zamával telefonem Hazel přímo před očima. Zklamaně vydechla. Peter se ho pokusil odemknout, načež se zlověstně pousmál. „Ale, ale. Změnila sis heslo. Tak jaký teď máš?“

Na otázku odpověděla ledovým mlčením.

„Jestli mi to neřekneš, tak...“ zašeptal výhružně.

„Tak co?“ vykřikla Hazel. „Vraziš mi jednu?“ prohodila posměšně.

„Nepokoušej mě, já tě varuju!“

„Jen do toho, Petere. Jen mi ukaž, jak seš kus chlapa,“ kývla na něj bradou vyzývavě. Peter vycenil zuby, ale nic víc se nestalo. Hazel potřásla hlavou, jako by říkala: *Přesně to jsem si myslela*. „Odmítám se nechat dál takhle ovládat, Petere. Je konec. Naše manželství ztroskotalo.“

„To teda ne,“ zavrtil hlavou tak vehementně, že mu od úst odletly sliny. „My se rozvádět prostě nebudeme.“

„O tom nerozhoduješ jenom ty.“

Peter práskl telefonem o zem a jako dítě zmítané vztekem po něm začal dupat.

„To je od tebe velmi dospělé,“ odušila sarkasticky.

Peter se odvrátil a s vypětím všech sil zvedl televizi, aby s ní mrštil o stěnu. „Jen do toho! Pokračuj tímhle způsobem a uvidíš, co se stane!“

Hazel se pomalu nadechla, aby se trochu uklidnila. „Já se tě nebojím, Petere.“

Peterovi se rozechvěl spodní ret, jako by se měl rozplakat, ale vzápětí se ho znovu zmocnil vztek.

„Děvko prolhaná!“ vybuchl, vrhl se po ní a sevřel to štíhlé hrdlo. Když jí zaryl prsty hluboko do masa, Hazel zalapala po dechu. On se naklonil až těsně k ní a zasyčel jí do obličje: „Zavřu tě do chlíva na petlici!“

Hazel bojovala o každý nádech. Jako by se snažila nasát dost vzduchu maličkou dírkou, zatímco jí tiskl průdušnici tak silně, že měla mžitky před očima.

S napůl vytřeštěnýma očima se rozmáchla láhví. Trefila ho přímo do hlavy, až to zadunělo. Sevření maličko povolilo, ale jen na okamžik.

Hazel se z hrdla vydralo vysoké, zvláště melodicke píštění. Mžitky se jí rozlévaly před očima jako inkoust, až nakonec neviděla nic jiného. Z posledních sil se zoufale znovu rozmáchla. Trefila Petera přímo do temene a láhev jí vyklouzla z ruky. Tentokrát ji pustil a zapotácel se. Přidušená klesla na kolena a začala chraplavě lapat po dechu.

Peter zakopl o krbovou rohož, rozhodil pažemi a zuřivě jimi zamával, než přepadl dozadu a hlavou se praštil přímo o dlaždice na krbové římse. Ještě se pozvedl, zorničky rozšířené a pohled úplně zastřený. Sáhl si zezadu na hlavu. Podíval se na své prsty, na nichž se leskla krev. Zvedl k ní oči, jako by právě procitl ze sna a poprvé po dlouhé době ji viděl jasně. „Hazel, já... já...“

Nato se svezl k zemi a začal přerývaně a mělce dýchat.

„Petere?“ zachroptěla Hazel, jako by trpěla laryngitidou a nemohla mluvit. Hned se k němu na všech čtyřech doplazila. Byl bledý jako stěna a modraly mu rty. Nozdry se mu ještě několikrát stáhly, ale potom strnuly, jako by ho někdo odpojil od kyslíkového přístroje.

Opatrně se pokusila nahmatat jeho tep. Žádný necítila. „Petere? Petere!“

To volání se setkal s takovým tichem, až jí přeběhl mráz po zádech.

Chytila se za krbovou římso, vyškrabala se na nohy a začala klopýtat směrem ke dveřím. Když je otevřela, spatřila před sebou Lilyiny vyděšené oči. Jakmile ta uviděla rudé podlitiny na matčině krku, zakryla si ústa dlaní. Pak natáhla krk, aby se jí

podívala přes rameno, ale Hazel rázně vyšla na chodbu a zavřela za sebou.

„Kde je táta?“ vyhrkla Lily skrz prsty.

„Já... potřebuju...“ Hlas vypověděl Hazel službu. Trochu si odkašlala. „Tvůj telefon.“

Lily jí ho bez řečí podala.

Hazel vytočila linku 112. „Pošlete ambulanci, prosím,“ požádala operátora na pohotovosti. „Můj manžel. Myslím, že je mrtvý.“

Mrtvý. To slovo zasáhlo Lily jako dlažební kostka hozená z velké výšky. Zapotácela se a složila hlavu do dlaní.

„Musela jsem to udělat,“ zašeptala Hazel. „Snažil se mě zabít. Podívej se na mě, Lily. Řekni, že mi věříš.“

Lily ale dál skrývala oči v dlaních. Ucítila, jak ji za zápěstí chytily zpocené, ulepené prsty a stiskly. Nejdřív něžně, ale posléze silněji.

„Tak mi to pověz, Lily. Prosím, řekni to. Prosím, prosím...“

O šest měsíců později

Lily seděla u sebe v pokoji na zemi a skláněla se nad notebookem. Tvář jí stínil klobouk se širokou krempou, jako by právě přišla domů a ještě si ho nestihla sundat.

Četla článek s titulkem „Žena z Fulhamu zabila v sebeobraně násilnického manžela“. Vyskakovaly na ni úryvky typu: *Peter Knight už delší dobu příliš pil... obvinil manželku z nevěry... podlitiny na jejím hrdle... rozhodl, že bránila sebe a svou patnáctiletou dceru...*

Kousla se do horního rtu a rozklikla komentáře. V prvním se psalo jednoduše: *Lhářka*. Jak se diskusí probírala dál, začala přeskakovat pozitivní komentáře a zaměřovala se čistě na ty negativní, přičemž se kousala do rtu čím dál silněji. *Je vinna, že to řve až do nebe. Měli by ji zavřít na doživotí. Vsadím se, že se vyspala s půlkou Fulhamu. Doufám, že ji manželův duch nepřestane pronásledovat až do smrti.*

Lily nakrčila ramena, jako by ji na zátylku polechtaly studené prsty. Někdo tiše zaklepal na dveře. Těsně předtím, než dovnitř vešla máma, notebook zaklapla.

Hazel se maličko podmračila. „Co tady kutíš?“

„Ale nic,“ opáčila Lily příliš rychle.

Máma zvedla obočí a sehnula se pro notebook, ale dcera na něm nechala položenou ruku. Zadívaly se jedna druhé do očí.

Po krátkém souboji vůlí Lily přiznala porážku a s povzdechem notebook pustila.

Hazel ho otevřela. Jakmile spatřila komentáře, s povzdechem zavrtěla hlavou. „Proč si to děláš, Lily?“

Dívka rozpačitě pokrčila rameny. „Chci vědět, co si o nás lidi myslí.“

„Koho to zajímá? Jsou to idioti. Hateři jsou vždycky nejvíc slyšet,“ připomněla jí Hazel chápavě. „Na tom nic nezměníme. Nejlepší způsob, jak se s takovými vypořádat, je nevsímat si jich.“

„Tobě se to snadno řekne,“ hlesla Lily sklíčeně zpod krempy klobouku. „Ale já před nima ve škole neuteču. A kamarádi se ke mně chovají, jako bych měla lepru nebo tak něco.“

„Mám zavolat do školy a...“

„Ne,“ skočila jí okamžitě do řeči. Ten návrh Lily očividně vyděsil. „Akorát bys to zhoršila.“

Hazel si dřepala, aby se jí mohla podívat do očí. „Já vím, že tomu teď nevěříš, ale věci se změní. Vždycky se to nakonec...“ zasekla se uprostřed věty, když si dcera stáhla klobouk ještě níž do čela. „Sundáš někdy ten zatracený klobouk? Dělá se mi z něj zle.“

Ze strachu, že by jí ho máma mohla strhnout, si klobouk rychle přidržela.

Hazel si znovu povzdechla a vydolovala ze sebe malý úsměv. „Nezlob se, Lily,“ řekla něžně, asi jako když veterinář promlouvá k traumatizovanému zvířeti. „Jen mě strašně mrzí, že schováváš ty svoje krásné vlasy.“

„Nemám krásný vlasy. Táta mi je zničil, stejně jako všechno ostatní,“ zabručela Lily s úšklebkem, jako by se nutila polknout nějaké hořké sousto. „Proč nám to provedl?“

„Byl nemocný. Nevěděl, co dělá.“

Matčin soucit v ní probudil ještě větší hněv. „A seš si tím vážně tak jistá? Já mám občas pocit, že si náramně užíval, že nám ze života dělá peklo.“

„Měl tě moc rád.“

Krempa klobouku se zachvěla, když zavrtěla hlavou. „Jediný, co měl rád, byla whisky.“

„To není pravda. Ztratil sice cestu, ale...“

„Ale co?“ vyhrkla Lily nevěřicně. „Jak ho po tom všem můžeš ještě bránit?“

„Protože...“ Hazel se zadívala kamsi do daleka a snažila se najít správná slova, jimiž by to dokázala vysvětlit. „Protože muž, do kterého jsem se zamilovala, byl ten nejhodnější, nejohleduplnější...“

„Tak proč se tak změnil?“ přerušila ji znovu. „Proč začal pít?“

Hazel zbrázdily čelo hluboké vrásky. „Pravda je taková, že nevím. Nejspíš to ani nikdy nezjistíme. Nic z toho nedává smysl. Budeme se s tím prostě muset naučit žít.“

Dívka odmítavě mávla rukou. „Tak to neberu. Musí existovat důvod.“

„Kéž bych pro tebe měla nějaké odpovědi, Lily,“ pousmála se smutně matka. „Život umí být nepochopitelně krutý. Člověku se občas stanou věci, že si až říká: *K čemu to všechno? Proč to rovnou nezabalit?* Ale pak se zas nečekaně přihodí něco úplně jiného a on si začne říkat, jestli nad ním přece jen nedrží ochrannou ruku nějaká vyšší moc.“

Jako by svoje slova chtěla doložit, vytáhla ze zadní kapsy džínů složený list papíru.

Zvědavý pohled. „Co to je?“

„Přečti si to,“ řekla Hazel a podala jí ho.

„Oficiální vyjádření k žádosti o změnu jména, Londýn, Velká Británie,“ přečetla Lily nahlas. „Já, níže podepsaná, Hazel Wyldeová, bytem ve Fulhamu v Londýně, dříve známá jako Hazel Knightová, žádám o změnu jména.“ Lily zvedla oči k matce. „Ty sis změnila příjmení?“

Přikývla. „Tobě taky. Odted' se jmenuješ Lily Wyldeová.“

„Vůbec ses mi o tom nezmínila.“

„Chtěla jsem tě překvapit. Wyldeová bylo dívčí jméno mé matky. Líbí se ti?“

„Wyldeová, Wyldeová,“ zkoušela Lily, jak jí jde nové příjmení přes pusu. „Celkem jo.“ Pokrčila rameny. „Proč sis nenechala vrátit svoje jméno za svobodna?“

„Chtěla jsem úplnou změnu. Nový začátek, víš jak.“

Lily si nepřesvědčeně odfrkla. „Jenže žádný nový začátek se konat nebude, ne? Lidi tady v okolí budou pořád vědět, kdo jsme.“

„Což mě přivádí k další dobré zprávě. Víš, co to znamená synchronicita?“

„Ne.“

„Nezdálo se ti někdy o něčem, co se pak doopravdy stalo? Nebo nevzpomněla sis na nějakou písničku těsně předtím, než ji začali hrát v rádiu?“

Peterova žena z domova utekla, prý že se chtěla podívat do pekla.

Když v duchu zaslechla ozvěnu popěvku, který si táta tiše propěvoval, naskočila jí na zátylku husí kůže. „Ano.“

„No, tak tomu se říká synchronicita. Někdo tvrdí, že to jsou jenom takové náhody. Ale já osobně bych řekla, že v tom vězí něco víc. Mám pocit, jako by... jako by ti tím vesmír chtěl něco vzkázat,“ řekla Hazel a na chvílku se dramaticky odmlčela. „Dnes mi volal právník. Ohledně jisté Emily Wyldeové.“

„Emily Wyldeová, kdo to je?“

„Starší sestra naší mámy.“

Lily zvedla obočí a pak se zamračila. „Takže moje prateta. Ale jak to, že jsem o ní nikdy dřív neslyšela?“

„Protože jsem o ní dodnes neslyšela ani já sama. Neptej se mě proč. Třeba se s mámou kdysi dávno pohádaly. Ale na tom stejně nesejde, když už jsou obě mrtvé.“

„Emily je mrtvá?“

Hazel přikývla. „Její tělo našli u ní v domě. Zjevně tam leželo celé týdny.“

„To je smutný. Takže žila sama?“

„Emily se nikdy nevdala ani neměla děti. Jedinými žijícími příbuznými jsme my.“

Lily sklopila oči a představila si, jaké by bylo žít na světě úplně sama, tak sama, že by si nikdo ani nevšiml vaší smrti. „A ona byla naše poslední příbuzná,“ poznamenala suše. „Teď už jsme zůstaly jen my dvě.“

„Pokud máma neměla ještě další sourozence, o kterých se mi nezmínila.“

„Kdyby jo, tak ten právník by je taky vystopoval.“

„To nejspíš ano.“

Lily se posmutněle zadívala do země. „Nechápu, jak to může být dobrá zpráva. Bylo by přece hezké, kdybych měla pratetu.“

„Jasně, ale...“ Hazel se trochu provinile zasmála. „Cítím se hrozně, že to říkám, ale smrt tetičky Emily je asi to nejlepší, co se nám v téhle situaci mohlo stát.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Lily zvědavě. „Jsme bohatý?“

„Nebyla bohatá. Spíš naopak. Něco ale přece vlastnila – dům.“

Lily vykulila oči. „Chceš říct, že jsme zdědily dům?“

„Přesně tak.“

„Panebože. A kde? Jak je veliký?“

Hazel se přívalu nadšených otázek pousmála. „Jde o takový venkovský domek ve vesnici jménem Midwood.“

„Kde to je?“

„V distriktu New Forest. Prý je tam moc krásně. Co si udělat malý výlet?“

Lily bezděky pokrčila rameny. „Jestli tam ležela několik týdnů, tak už se tělo muselo začít rozkládat a bude to hnusný, ne?“

„Emily zemřela skoro před rokem. Určitě tam od té doby uklidili. A i kdyby ne, stejně se tam chci podívat,“ řekla Hazel a povzbudivě do Lily štouchla. „No tak, bude to zajímavé, když už nic jiného. Vlastně by sis to mohla docela užít.“

Užít. Jako kdyby dostala pár facek. Občas pochybovala, že si ještě kdy v životě něco užije. „Na jak dlouho tam chceš jet?“

„Jenom na den, prozatím.“

Lily si mámu změřila podezíravým pohledem, jako by vycítila, že na ni šije boudu. „Prozatím?“

„Nedívej se na mě tak,“ bránila se Hazel. „Zkrátka bychom měly zůstat otevřené možnosti, že se nás někdo nebo něco snaží navést správným směrem. Kolika lidem se naskytne taková příležitost? Mohly bychom to tady prodat...“

„Tak počkej, zpomal. Naznačuješ, že bychom se do toho domku přestěhovaly?“

„Kdyby se nám líbil, tak proč ne? Dala bych výpověď v práci a ty by sis našla úplně nové kamarády. Mohly bychom tohle všechno,“ rozmáchla při tom rukama, „hodit za hlavu.“

Z Lilyina mlčení bylo patrné, že zatím není tak docela připravená házet něco za hlavu.

„Nechci tím říct, že bys měla zapomenout na tátu,“ pokračovala máma chlácholivě. „Vždycky bude tvou součástí. Ale kdoví, možná je to jeho práce. Možná se nám snaží pomoci jít dál.“

Lily se jízlivě pousmála. „Zaživa nám zrovna nepomáhal. Tak jak by mohl teď?“

Když Hazel slyšela dívčin nenávidný tón, trochu se zamračila a rozhodla se stočit rozhovor zpět ke konkrétnější věci. „Ten právník mi poslal i fotku.“

S tím otevřela na telefonu fotku domku s doškovou střechou, schouleného v přerostlé trávě mezi vysokými stromy. Prohnutou střechu podíraly z obou stran dva nebezpečně nakloněné komíny a po bílých zdech se plazily nerovné černé trámy. Zpod značně převislých plesnivějících došků vykukovala křivá okna. Před dřevěnými dveřmi s mohutnými železnými výztuhami dole a nahoře se rozkládalo mechem zarostlé zápraží. Zdálo se, jako by se celý dům nakláněl na stranu. Jako by ten snímek někdo vyfotil nakřivo.

Hazel ukázala na zabedněné okno v přízemí. „Tudy se dovnitř musela dostat policie.“

Při představě, jak vnikají do domu, aby tam našli mrtvé tělo, přeběhl Lily mráz po zádech.

„Pár oprav to jistě snese,“ podotkla Hazel.

Lily zvedla obočí. „Vždyť to vypadá jako čarodějnická chýše z nějaký pohádky.“

Máma se zasmála. „Vtipné, že to zmiňuješ...“

Lily zpod klobouku nepřítomně sledovala, jak se za okénkem míhají míle a míle nekonečného hvozdů. Už půl hodiny jely hustým lesem. Nad popelavými břízami a sukovitými cesmínami se tyčily vytáhlé borovice a mohutné duby. Při pohledu mezi stromy zalité slunečními paprsky člověk sem tam zahlédl i poklidně se pasoucího statného hnědého poníka. Z hlavní silnice vybíhaly písčité cesty vedoucí na parkoviště, k soukromým chatám nebo jen tak kamsi do hlubin lesa.

Hazel si prozpěvovala spolu s rádiem. Otevřeným okénkem vedle ní do auta proudila záře nezvykle teplého dubnového slunka, která jí zbarvovala porcelánové tváře do červena. Lily se na ni zadívala. Připadala jí tak nějak lehčí, jako by jí někdo sňal z ramen těžké břemeno.

Hazel se na dceru usmála. „Už to není daleko. Těšíš se?“

Lily pokrčila rameny. Neměla moc náladu. Uvítala, že může odjet z města, ale představa, že by ho měla navždy vyměnit za tohle zdánlivě nekonečné moře zeleně, ji nechávala přinejmenším dost chladnou. Co by tu asi tak dělala? Nikde v okolí nestojí nákupní centra ani kavárny. Vlastně minuly sotva pár domů. To by klidně mohly uvažovat o stěhování na Měsíc.

Takové myšlenky si nicméně nechala pro sebe. Vždyť máma se pro něco nadchla poprvé od... Vlastně si ani nedokázala vzpomenout odkdy. V žádném případě jí nechtěla zkazit náladu.

„Takže ti to nevadí?“ zeptala se Hazel.

„Co by mi mělo vadit?“

„Historie, která se k domku pratety Emily váže.“

„Myslíš ty pověry, že tam kdysi žila čarodějnice? Ne, to mě vážně netrápí. Spíš mi to přijde dost cool.“

Hazel se nadšeně usmála. „Máš pravdu, je to celkem cool.“

„Dokonce jsem si o tom našla něco na internetu.“

„A co jsi zjistila?“

„Já myslela, že víš, co se tam stalo.“

„Vím jenom to, co mi řekl ten právník. Že dům pochází ze sedmnáctého století a že v něm žila nějaká zlá stará čarodějnice.“

„Zlá stará čarodějnice?“ zamrkala Lily na mámu. Nevěděla, jestli se má smát, nebo mračit. „Nebavíme se tu o žádnou pohádku. Ta žena se jmenovala Mary Longová. Byla to vdova, kterou obvinili z čarodějnictví a upálili zaživa.“

Hazel ohrnula nos, jako by ucítila puch připáleného masa. „To zní hrozně. Co dalšího ses dočetla?“

„Už nic moc. Údajně ji upálili v roce 1690 na kopci poblíž Midwoodu. Jo a ještě, že strom, ke kterému ji přivázali, tam pořád stojí.“

„Nevím, nevím, jestli tomu věřit.“

„Já taky ne. Hele, možná bychom se tam měly podívat.“

Hazel se zasmála. „Tak to si nechám ujít, děkuju pěkně.“

Za zatáčkou projely kolem cedule s nápisem *Vítejte v Midwoodu*. Lily si prstem nadzvedla krempu klobouku. Les ustoupil travnaté planině. „Páni, to je jako z pohlednice!“

Mezi pečlivě udržovanými zahrádkami stály řady různorodých domků. Náves byla posetá narcisy. Nad dveřmi staré hrázděné hospody se houpal znak v podobě stromu obsypaného červenými bobulemi. *Pod Jeřabinou*, stálo pod ním zlatým písmem.

„Vsadím se, že to má být ten samý strom, o kterém jsem mluvila,“ řekla Lily a začala ťukat do obrazovky telefonu. „Tady se píše,

že jeřabinám se říká čarodějné stromy, protože dřív lidé věřili, že chrání před černou magií.“

„Někteří místní tomu nejspíš věří doteď,“ podotkla Hazel se smíchem.

Ve středu vesnice se nacházelo několik krámků, které jako by tam stály snad od nepaměti.

Za nimi, na lavičce ve stínu kostelní věže, seděl muž vykrmený jako přislovečné prase. Okolo tučného obličeje se mu vlnily mastné prameny hnědých vlasů a zavalité břicho měl vypouklé pod jakýmsi vínovým hábitem.

„Možná zdejší vikář,“ prohodila Hazel.

„Každopádně potřebuje přísnou dietu.“

Lily zaletěla pohledem ke kamenné cestě lemované náhrobními kameny, která vedla k větrem ošlehanému šedému kamennému kostelu. Vedle hřbitova, za plotem z tepaného železa, stála malá základní škola. Na hřišti si hrálo asi deset dětí. Minuly ještě několik domů, ale pak se auto znovu ocitlo mezi stromy.

„To má být všechno?“ vyhrkla Lily zaskočeně. Že by jim něco uniklo?

Hazel se jejímu nevěřícnému tónu musela usmát. „Říkala jsem, že to je malá vesnice.“

Vzápětí navigace oznámila, že dorazily do cíle. Hazel podmrčeně zastavila na kraji silnice a zahleděla se mezi stromy. Nikde žádné domy ani nic podobného. „Možná bychom se měly zeptat místních...“

„Hele – co to bylo?“ skočila jí do řeči Lily. Koutkem oka zahlédla, jak se v lese mihlo cosi černého a zase to zmizelo v houští před nimi. „Vidělas to?“

„Ne.“

„Něco přeběhlo přes cestu. Možná černá kočka.“

„A neměla náhodou na hlavě špičatý klobouk?“

Lily protočila panenky. „Hahaha,“ utrousila sarkasticky.

„Promiň, nemohla jsem odolat.“ Pak Hazel natáhla krk a zamžourala před sebe. „Tohle vypadá jako cesta.“

Zajela autem k ostružiní, které zarůstalo vjezd na úzkou stezku.

„Tamhle je nějaká cedule,“ ukázala Lily na kus dřeva v houští.

Vystoupily. Lily opatrně posunula ostnaté šlahouny a přešla prstem po písmenech vyrytých do dřeva. „B... L... A...“

„Blackmoss Cottage,“ dokončila za ni Hazel. „Jsme tu.“

„Určitě? Vypadá to, že po téhle cestě nikdo nešel doslova celou věčnost.“

„Určitě.“

Vrátily se do auta. Hazel opatrně najela do houští a ceduli při tom srazila. Pozvolna jely po cestě dál, zatímco převislé větve jim vyfukávaly do střechy skřípavou melodii. Pod korunami stromů se tísnily stíny příležitostně rozháněné paprsky slunce. Na zemi ležela souvislá vrstva spadaného listí, které zemitě vonělo. Všude kolem rostly shluky červeno-bílých muchomůrek, jimž se v chladném vlhkém vzduchu dařilo. Celé to místo se nořilo do takového zvláštního ticha, jako by pocházelo z jiného světa.

„Co když je to chaloupka z perníku?“ prohodila suše Lily.

Hazel se zasmála. „Doufám, že ano. Něco bych snědla.“

Hrbolatá cesta se klikatila čím dál hlouběji do lesa, a když se Lily ohlédla přes rameno, všude kolem viděla jen samé stromy, stromy a zase stromy. Midwood jí najednou připadal daleko. „Internetový signál tu asi nebude, co?“

„Dost o tom pochybuju.“

Lily zavrtěla hlavou. „Ani za nic se nepřestěhuju někam, kde není wi-fi.“

Hazel se rozesmála. „Nečučet pořád do telefonu a všech těch obrazovek, u kterých strávíš půl mládí, by ti prospělo.“

„No jasně, určitě by mi to neskutečně prospělo,“ odušila kousavě Lily. „Ale proč nezajít ještě dál? Mohly bychom se zbavit veškeré elektroniky.“

„To zní jako skvělý nápad. Budeme žít z darů země. Ty můžeš chodit do lesa na houby a já na dřevo, abychom je měly jak uvařit,“ prohlásila Hazel zcela vážným tónem, ale v očích jí tančili čertíci.

Lily si znuďeně povzdechla.

„No tak, usměj se trochu,“ řekla Hazel a štouchla dceru dlouhými nehty do žeber.

Lily zvedla koutky úst.

„To má být úsměv? Určitě to umíš líp...“ Vtom Hazel zmlkla a dupla na brzdu tak prudce, až to s nimi cuklo.

„Proč jsi...“ začala Lily, ale jakmile spatřila vychrtlé stvoření před autem, ztichla.

„Není to ono? To zvíře, cos před chvílí zahlédla?“ zeptala se Hazel.

„Jo, asi ano.“

Pes vypadal jako kříženec labradora a border kolie. Až na bílou lysinu na hrudi byl černý jak uhlí. Netopýří uši posazené na široké, ploché hlavě měl pozorně nastražené. Stál přímo uprostřed cesty a nezdálo se, že by měl v úmyslu nechat je projet.

Hazel se zadívala mezi stromy na obou stranách. „Páníčka nikde nevidím.“

„Možná se zaběhl,“ napadlo Lily při pohledu na vystouplá žebra a páteř zvířete. „Je strašně vychrtlý.“

„Máš pravdu, vypadá dost bídne, chudák.“

Lily se otočila a sáhla po plastové krabičce na zadním sedadle. Pak rozložila sendvič, vytáhla z něj plátek šunky a vystoupila.

„Opatrně, Lily,“ varovala ji matka, když viděla, jak pes vycenil zuby. „Nechoď k němu moc blízko.“

„To je dobrý,“ řekla psovi Lily klidně, přestože jí bušilo srdce. „Já ti neublížím.“

Pes obezřetně šunku očichal, když mu ji hodila, a ihned ji zhltl, aniž by z dívky jen na okamžik spustil oči.

„Chceš ještě?“ zeptala se a hodila mu další kousek. Ten už chytil v letu a nadšeně ho slupl. Lily k němu popošla blíž, ale pes se příkrčil a naježil.

Lily už se napůl otočila, že uteče zpátky k autu, když vtom za zády zaslechla sebejistý hlas. „Neopovažuj se vrčet na mou dceru, potvoro nevděčná.“

Pes v tu ránu obrátil jako peskované dítě, stáhl ocas mezi nohy a začal před Hazel couvat.

„Sedni,“ přikázala mu.

Pes uposlechl. Hazel se otočila k Lily a šunku si od ní vzala. Krví podlité psí oči sledovaly každický její pohyb.

„Dej pozor, mami,“ varovala tentokrát dcera matku, ale pes jen neškodně sklonil hlavu a šunku slízl.

Hazel ho pohladila po zádech. „Hodný chlapec.“

Pes zavrtěl ocasem, takže rozvířil na cestě prach. Hazel se podívala na kožený obojek, který měl na krku, a přečetla nápis na stříbrné psí známce. „Sam. Blackmoss Cottage.“

„To je Emilyin pes?“ vykulila oči Lily.

„To *byl* Emilyin pes,“ opravila ji Hazel a vytahala Samovi z kůže uvízlé listí. „Zdá se, že žije v lesích.“

Lily popošla o krok blíž. Sam si ji nedůvěřivě prohlédl. „Ahoj, Same,“ řekla. „Můžu ho taky zkusit pohladit?“ zeptala se mámy.

„Ano, ale pomalu.“

Lily Sama pohladila. Nejdřív opatrně, ale brzy se osmělila. Pročísla mu prsty jemnou bílou náprsenku. Sam jí začal olizovat z rukou zbytky slané šunky. Lily se usmála. „Ty máš pořádně hlad, co? Přinesu ti ještě něco na zub.“ Donesla zbylou šunku z ostatních sendvičů a hihňala se, zatímco Sam jí hlтал přímo z natažené ruky. „Lechtá to.“

Hazel se usmála. Už skoro zapomněla, jak zní dceřin smích.

„Takže teď je náš?“ zeptala se Lily s nadějí v oku.

V odpověď dostala jen zdrženlivé: „No...“

„Kdo jiný se o něj postará?“ naléhala Lily. „A krom toho, pokud tady máme žít, potřebujeme hlídače.“

Když si Hazel uvědomila, jak Lily rázem obrátila, zářivě se usmála. „Tak víš co? Půjdeme se podívat na ten dům a promyslíme to,“ usoudila a poplácala Sama po hustém kožichu na plecích. „Možná tam pro tebe najdeme i nějaké žrádlo.“

S tím se vrátily do auta. Sam naklonil hlavu a vydal se za nimi. Hazel otevřela zadní dveře a ukázala na sedadlo. „Tak šup, Same.“

Sam hbitě vyskočil dozadu do auta. Hlavu strčil mezi přední sedačky a začal Lily očichávat tvář.

„Fuj, strašně mu páchne z tlamy,“ ucedila Lily.

Hazel se smíchem usedla za volant. „Myslím, že sis tu našla nového kamaráda.“

Jely ještě chvílku a potom se před nimi otevřela kruhovitá mýtiny. Auto se vynořilo do zářivého slunce a Lily musela chvíli mžourat. Vjezd na travnatou mýtinu střežily z obou stran dva ohromné motýlovníky, jejichž purpurové květy byly obsypané včelami a motýly. Vzduchem se neslo štěbetání špačků, kosů i sýkorek modřinek, kteří poletovali všude kolem.

Uprostřed mýtiny stál domek připomínající našedlou houbu. Zpuchřelá omítka zarůstala břečťanem. Od nerovných oken se odrážely sluneční paprsky snad do všech směrů. Skoro se zdálo, jako by vycházely z nitra domu. Z okapů visely dlouhé cáry černo-zeleného mechu. Na obou komínech trůnila ptačí hnízda, která vypadala jako staré umolousané paruky. Na došcích okolo nich ležela souvislá vrstva zaschlého ptačího trusu. Zápraží přede dveřmi se prohýbalo, snad už příliš unavené, aby dokázalo stát rovně.

Hazel ukázala na mech. „Černý mech. Tak proto se to tady jmenuje Blackmoss Cottage.“

„Vypadá příšerně.“

Lily s Hazel vystoupily z auta. Když Lily otevřela dveře Samovi, vyskočil ven a smutně se zadíval na dům. „Tváří se tak zkroušeně,“ poznamenala Lily a pohládila ho. „Nebud' smutný, Same. Teď jsme tu my a postaráme se o tebe.“

Vyrazily vysokou trávou ke vchodovým dveřím. Sam se držel těsně u nich. „Aspoň že ve střeše nejsou díry,“ podotkla Hazel.

„Paráda. Takže nezmokneme, až začne pršet. V tom případě je všechno v cajku.“

Hazel se na tu sarkastickou poznámku zamračila. „Nebud' tak přísná. Ještě jsme to neviděly uvnitř. Kdoví? Třeba náš čeká příjemné překvapení.“

„Au!“ vypískla najednou Lily. O něco zakopla. Nohama v sandálech odhrnula vysokou travu a spatřila vyvýšený obdélníkový záhon z dřevěných prken plný tmavě černé zapleveledé zeminy. Z té vyrůstaly i trsy zelených listů s drsným povrchem, z nichž se zvedaly stonky s fialovými zvonky.

Hazel ukázala na několik dalších záhonů porostlých dalšími zvonky a neudržovanými bylinkami. „Vypadá to, že Emily si ráda všechno pěstovala sama. Taky bych to mohla zkusit.“

„*Pokud* se tady rozhodneme žít, zapomněla jsi dodat,“ podotkla honem Lily. „Zahradničení tě nikdy nebavilo.“

„Protože jsem na něj dřív neměla čas. Ale kdybych nepracovala...“ Hazel se odmlčela a nechala zjevné nevyřčeným.

„Ty si vážně můžeš dovolit seknout s prací a zrenovovat to tady?“

„Upřímně? Nevím,“ odpověděla Hazel nadšeným hlasem. „Ale zrovna teď je mi úplně jedno, jestli můžu nebo ne. Prostě se jen těším na novou kapitolu.“

Nato vytáhla z kapsy zrezivělý železný klíč, vzala Lily za ruku a vyrazila ke dveřím. Veřeje byly zdobené zašlými bílými kresbami. Světle hnědé kruhy se střídaly s tmavě hnědými obdélníky, kosočtverci a hvězdami, které byly vybarvené bílými tečkami a klikatými čarami.

„Co to má být?“ nechápala Lily. Přejela prstem po obdélníku s kolmými čarami a třemi tečkami. „Připomíná mi to domino.“

Hazel si tvary chvíli prohlížela, načež se pobaveně usmála. „Žádné domino.“

„Tak co to je?“